

Sygnatura akt III U 679/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 07-12-2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Anna Walczak- Sarnowska**

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Lila Andrzejewska

po rozpoznaniu w dniu 29-11-2016r. w Koninie

sprawy **M. M. (1)**

z udziałem płatnika składek J. M. (1) (...)

z siedzibą w Ż.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek odwołania **M. M. (1)**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 04-08-2016r. znak:(...) decyzja nr (...) - (...)

1. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyjmuje do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za pracownicę M. M. (1) zatrudnioną u płatnika składek J. M. (1) (...) w Ż. od miesiąca grudnia 2015r. kwotę 3.600 zł.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz odwołującej kwotę 360 zł - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego .

Anna Walczak-Sarnowska

Sygnatura akt III U 679/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją znak ; (...) z dnia 4.08.2016 r. stwierdził, że podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za zatrudnioną pracownicę M. M. (2) z tytułu zatrudnienia u płatnika składek J. C.(...) w Ż. za okres od miesiąca grudnia 2015 roku stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia dla pracowników tj. 1.750 złotych.

Organ rentowy wskazał, że w związku z roszczeniem M. M. (2) o wypłatę świadczenia chorobowego z ubezpieczeń społecznych w stosunkowo krótkim okresie od zgłoszenia do ubezpieczeń, wszczęto postępowanie wyjaśniające. Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy stwierdził, że M. M. (2) została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych jako pracownik u płatnika składek od 1. 12. 2015 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, a wysokość składek w wykazywanych w miesięcznych raportach imiennych z podstawą wymiaru na ubezpieczenie społeczne za miesiąc grudzień 2015 r. wyniosła w wysokości 00,00 zł , za miesiąc styczeń 2016 r. ,w wysokości 3.600 zł, za miesiąc luty 2016 r. w wysokości 3.600 zł , za miesiąc marzec 2016 r. w wysokości 1920 zł.

Za okres od 16 lutego 2016 r. do 19 marca 2016 r. pracodawca wypłacił wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy płacone ze środków pracodawcy.

Zdaniem organu rentowego brak było podstaw do przyznania odwołującej tak wysokiego wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne począwszy od momentu zatrudnienia tj. od 1 grudnia 2015 r.

W tych okolicznościach organ rentowy uznał, że wynagrodzenie ubezpieczonej jest wygórowane i zostały naruszone zasady współżycia społecznego

co do jednakowego i sprawiedliwego traktowania obywateli w kontekście ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla osób zatrudnionych.

W związku z powyższym organ rentowy odmówił przyjęcia do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za odwołującą począwszy od grudnia 2015 roku kwoty wyższej niż minimalne wynagrodzenie, które w 2015 r. wynosiło 1.750 zł.

Odwołanie od decyzji złożyła ubezpieczona, która w odwołaniu

zarzuciła organowi rentowemu błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dowolnym przyjęciu, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi dla niej kwota minimalnego wynagrodzenia, począwszy od grudnia 2015 roku.

W konsekwencji odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyjęcie do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za okres od grudnia 2015 roku kwoty 3.600 zł..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

J. M. (1) prowadzi działalność gospodarczą działającą pod nazwą (...) w Ż. , której głównym przedmiotem jest sprzedaż kamienia ozdobnego , budowlanego i kruszywa na drogi.

M. M. (2) ukończyła w 2008 r. (...) w (...). Odwołująca w latach 2007-2016 prowadziła własną działalność gospodarczą w zakresie fryzjerstwa i zabiegów kosmetycznych pod nazwą (...)

W dniu 1.12.2015 r. została zawarta pomiędzy J. M. (1) a M. M. (2) umowa o pracę na podstawie której odwołująca została zatrudniona na czas nieokreślony od dnia 1 .12.2015 r. na stanowisku sekretarki – specjalisty ds. sprzedaży w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 3.600 zł miesięcznie.

Odwołująca była zdolna z uwagi na stan zdrowia do pełnienia obowiązków na powierzonym jej stanowisku oraz przeszła szkolenie w zakresie znajomości przepisów bhp obowiązujących na danym stanowisku pracy. Zakres obowiązków odwołującej na stanowisku recepcjonistki został sporządzony na piśmie

/ zakres zadań , uprawnień i odpowiedzialności akta ZUS/.

Do obowiązków odwołującej jako z pisemnego zakresu zadań należało;

- wystawianie faktur, prowadzić działu sprzedaży, pozyskiwanie nowych klientów.

Od 16.02.2016 r. do dnia 19.03.2016r. odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu ciąży i otrzymała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy finansowane ze środków pracodawcy , a począwszy od 20.03.2015 r. do 31 .05.2016 r. otrzymywała zasiłek chorobowy z ubezpieczenia społecznego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ZUS, akt osobowych, zeznań świadków wnioskodawczynie M. M. (2) (k. 37 akt), płatnika składek J. M. (1) (k.22,).

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania odwołującej oraz płatnika składek albowiem miały one odzwierciedlenie w przedłożonych dokumentach, były ze sobą spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały.

Płatnik składek wskazał, że poszukiwał pracownika na stanowisko sekretarki oraz specjalisty ds. sprzedaży i zatrudnił odwołującą. Wnioskodawczynie oprócz czynności wskazanych w zakresie czynności miała wypełniać dokumentów do przystąpienia do przetargów. J. M. (1) zeznał, iż wcześniej nie brał udziału w przetargach i wspólnie z wnioskodawczynią chciał się uczyć sporządzania wymaganych dokumentów. W ocenie płatnika składek wynagrodzenie wnioskodawczynie nie było wygórowane, biorąc pod uwagę fakt, że musiała ona dojeżdżać do pracy codziennie w jedną stronę 30 km. i wynagrodzenie jej netto w związku z tym wynosiło 2000 zł miesięcznie.

Z kolei wnioskodawczynie zeznała, iż o pracy u płatnika składek dowiedziała się od znajomego i w związku z tym skontaktowała się z J. M. (1), który zaproponował jej pracę. Zeznała, iż doświadczenie w sprzedaży zdobyła w firmie ojca, który prowadził sprzedaż aut, a ona pomagała jako stażystka. Miała wówczas kontakt z klientami, negocjowała ceny. W późniejszym okresie prowadziła salon kosmetyczny.

Wartość dowodowa dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu nie była również kwestionowana przez strony.

Przedmiotem sporu było ustalenie, czy podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe jest właściwa, tj. czy wynagrodzenie za pracę odwołującej M. M. (2) nie jest zbyt wygórowane.

Stosownie do treści przepisu art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j.Dz.U.2015.121) obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami.

Ponadto art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 wprowadzają w odniesieniu do pracowników obowiązek ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego.

Zgodnie z treścią art. 13 pkt 1 cytowanej ustawy obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w okresach – od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania stosunku pracy.

Z kolei art. 18 ust. 1 ustawy systemowej stanowi, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12.

Stosownie do treści art. 20 ust. 1 ustawy, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3. Zgodnie zaś z art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy, Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych może kwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., III UK 7/09, LEX nr 509047, a także uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05, OSNP 2005, Nr 21, poz. 338 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 26/07, z dnia 19 września 2007 r., III UK 30/07).

Jednocześnie należy zauważyć, że kompetencja organu rentowego do badania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne jest zasadna w tej sytuacji, gdy podstawę wymiaru zasiłku chorobowego miałyby stanowić rażąco wygórowane dochody (zob. wyroki SN z 4 sierpnia 2005 r., II UK 16/05, Lex nr 182776, z 9 sierpnia 2005 r., III UK 89/05, Lex nr 182780).

Oczywiście, stanowisko organu rentowego podlega kontroli sądowej w ramach postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy, należy podkreślić, iż spornym była kwestia, czy w sprawie zachodziły przesłanki do ustalenia, że M. M. (2) powinna być objęta ubezpieczeniem społecznym z podstawą wymiaru składek od miesiąca grudnia 2015 r. w kwocie 3.600 zł .czy też jak chciał tego organ rentowy – podstawa wymiaru składek powinna zostać obniżona do wysokości minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w 2015 r. tj. do kwoty 1.750 złotych.

Ponieważ organ rentowy kwestionował ważność umowy w zakresie ustalenia przez strony wysokości należnego wynagrodzenia Sąd przeprowadził w tym zakresie stosowne postępowanie dowodowe. W postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązują także przepisy art. 3 i 232 k.p.c. Regulacje te określają zarówno zakres postępowania dowodowego, jak i obowiązki stron w tym zakresie. W myśl art. 3 k.p.c. strony zobowiązane są przedstawiać dowody. Przepis ten statuuje więc zasadę odpowiedzialności samych stron za wynik procesu. Zgodnie z nim, to strony muszą przejawiać aktywność procesową w tym zakresie, na nich spoczywa więc obowiązek wyraźnego, jednoznacznego powoływania konkretnych środków dowodowych. Stosownie zaś do treści art. 232 k.p.c., strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd nie może własnym działaniem zastępować ich bezczynności.

Transponując powyższą regułę na grunt niniejszego sporu, należało przyjąć, że organ rentowy zarzucając obejście przepisów prawnych polegające na świadomym osiąganiu korzyści (zamiarze ich osiągania) z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu, winien w postępowaniu przed sądem wskazać na okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których możliwym byłoby wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych z jego stanowiskiem, iż określona w umowie o pracę podstawa wymiaru składek miała na celu uzyskanie świadczeń z funduszu ubezpieczeń społecznych.

W ocenie Sądu, organ rentowy nie sprostał jednak swojemu obowiązkowi, w przeciwieństwie do wnioskodawczynie, która poprzez swoje zeznania, zeznania płatnika składek wykazała, że przyznanie wynagrodzenia w miesiącach od grudnia 2015 r. było uzasadnione.

Nie budzi wątpliwości, że w prawie pracy obowiązuje zasada swobodnego kształtowania postanowień umownych, lecz nie jest też sporne, że wolność kontraktowa realizuje się tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to obowiązujące prawo. Jakkolwiek z punktu widzenia art. 18 § 1 kodeksu pracy, umówienie się o wynagrodzenie wyższe od najniższego jest dopuszczalne, gdyż semiimperatywne normy prawa pracy swobodę tę ograniczają tylko co do minimum świadczeń należnych pracownikowi w ramach stosunku pracy, to należy pamiętać, że autonomia stron umowy w kształtowaniu jej postanowień podlega ochronie jedynie w ramach wartości uznawanych i realizowanych przez system prawa, a strony obowiązują nie tylko respektowanie własnego interesu jednostkowego, lecz także wzgląd na interes publiczny. Najdobitniej wyraża to reguła zawarta w przepisie art. 353 1 k.c., który ma odpowiednie zastosowanie do stosunku pracy, zarówno wobec braku uregulowania normowanej nim instytucji w prawie pracy, jak też niesprzeczności z zasadami prawa pracy (por. art. 300 k.p.) zawartego w nim wymagania, by treść stosunku pracy lub jego cel nie sprzeciwiał się właściwości (naturze) tego stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Z kolei odpowiednie zastosowanie art. 58 k.c. pozwala na uściślenie, że postanowienia umowy o pracę sprzeczne z ustawą albo mające na celu jej obejście są nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, a sprzeczne z zasadami współżycia społecznego - nieważne bezwzględnie.

Konieczność oceny wysokości wynagrodzenia wypłaconego przez pracodawcę pracownikowi powstaje także na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych, w którym ustalanie podstawy wymiaru składki z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oparte jest na zasadzie określonej w przepisach art. 6 ust. 1 i art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1 i art. 4 pkt 9, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z tymi przepisami, podstawą składki jest przychód, o którym mowa w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, a więc wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty i wszelkie inne kwoty, niezależnie od tego, czy ich wysokość została ustalona z góry, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych (art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.). Dosłowne odczytanie tych przepisów mogłoby prowadzić do wniosku, że dla ustalenia wysokości składek znaczenie decydujące i wyłączne ma fakt dokonania wypłaty wynagrodzenia w określonej wysokości. Należy jednak pamiętać, że umowa o pracę wywołuje skutki nie tylko bezpośrednie, dotyczące wprost wzajemnych relacji między pracownikiem i pracodawcą, lecz także dalsze, pośrednie, w tym w dziedzinie ubezpieczeń społecznych: kształtuje ona bowiem stosunek ubezpieczenia społecznego, określa wysokość składki, a w konsekwencji prowadzi do uzyskania odpowiednich świadczeń. Są to skutki bardzo doniosłe, zarówno z punktu widzenia interesu pracownika (ubezpieczonego), jak i interesu publicznego, należy zatem uznać, że ocena postanowień umownych może i powinna być dokonywana także z punktu widzenia prawa ubezpieczeń społecznych.

Z tego względu art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym oraz z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.) - musi być uzupełniony w ramach systemu prawnego stwierdzeniem, że podstawę wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy. Zaś ocena godziwości wynagrodzenia wymaga uwzględnienia każdego konkretnego przypadku, a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji (vide: uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 listopada 1996 r., U 6/96, OTK-ZU 1997, nr 5-6, poz. 66 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1999 r., I PKN 465/99, OSNAPIUS 2001, nr 10, poz. 345).

Uzasadnienie zaskarżonej decyzji akcentuje przede wszystkim okoliczność, że M. M. (2) nie dysponowała żadnymi przysługami, które pozwalałyby pracodawcy na wypłatę wynagrodzenia w wysokości 3.600 zł.

Sąd rozstrzygając więc o prawidłowości decyzji organu rentowego, ustalał to czy wynagrodzenie dla odwołującej w tym premia nosiło cechę „godziwości” z uwagi na rodzaj, ilość, jakość świadczonej pracy oraz wymagane kwalifikacje oraz to czy nie jest ono rażąco wygórowane.

Przepis art. 78 § 1 k.p. nakazuje ustalenie wynagrodzenia za pracę tak, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że pracodawca nie znał wnioskodawczyni wcześniej, chciał zatrudnić pracownika, który przygotowywałby dokumenty niezbędne do brania udziału w przetargach oraz zajmował się bieżącą sprzedażą kamienia. Do tych funkcji wnioskodawczyni przyuczała się.

Zatrudnieniu, a w szczególności z punktu widzenia przedmiotu sporu ukształtowaniu wynagrodzenia w kwestionowanej wysokości nie sprzeciwiała się przy tym kondycja finansowa firmy, która była dobra, J. M. (2) zatrudnia innych pracowników z wynagrodzeniem 1.800 zł i 2000 zł netto, ale pracownicy mieszkają 200 m i 2 km od zakładu pracy i pracują na stanowiskach pracowników fiz. Ponadto wskazał, że w chwili obecnej chce zatrudnić 2 pracowników i ma bardzo duże problemy z zatrudnieniem, gdyż brak jest ludzi do pracy.

Zwrócić należy również uwagę, że żaden z pracowników nie pełni takiej funkcji jak ona i nie posiadał takiego zakresu obowiązków, wykształcenia do pełnienia funkcji, doświadczenia.

Odwołująca legitymuje się już doświadczeniem, prowadziła swoją firmę, pracowała u ojca w firmie jako stażystka, która zajmowała się sprzedażą aut, stąd też trudno podzielić stanowisko, aby właściwą podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne miałyby być w jej przypadku minimalne wynagrodzenie za pracę, które z reguły przyjmowane jest wobec osób nie posiadających żadnego doświadczenia zawodowego.

Niezależnie od powyższych okoliczności odnieść się należy również do zagadnienia związanego z niezdolnością do pracy wnioskodawczyni, która nastąpiła w stosunkowo krótkim czasie od rozpoczęcia pracy u płatnika składek na umowę o pracę. Okoliczność ta nie czyni jednak uzasadnionym twierdzenia organu rentowego, iż ustalenie nieadekwatnego do powierzonych obowiązków odwołującej wynagrodzenia za pracę miało na celu uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia w postaci wysokiego zasiłku chorobowego. Powstała niezdolność odwołującej do pracy spowodowana była ciężką.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, iż brak jest podstaw do przyjęcia do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za odwołującą składek obowiązujących w danym okresie w wysokości minimalnego wynagrodzenia. Wprost przeciwnie do podstawy winna być wzięta kwota wskazana przez płatnika składek od grudnia 2015 r.

Organ rentowy nie sprostął wynikającemu z treści art. 6 k.c. ciężarowi udowodnienia podnoszonych w decyzji okoliczności. Nie składał żadnych wniosków dowodowych w materii niniejszego sporu, które mogłyby odeprzeć dowody zaferowane przez stronę odwołującą.

Z uwagi na powyższe, skoro zostało ustalone, że M. M. (2) pracę rzeczywiście świadczyła, a ustalone za wykonywanie tej pracy wynagrodzenie było adekwatne do rodzaju i zakresu ciężących na niej obowiązków pracowniczych, nieistotna w niniejszej sprawie była kwestia, że ubezpieczona przepracowała faktycznie kilka miesięcy. Należy przy tym podkreślić, że odwołująca swoją pracę wykonywała prawidłowo, była osobą zaangażowaną, miała odpowiednie podejście do klienta, Pracodawca był zadowolony z pracy odwołującej i zatrudnienie M. M. (2) traktował jako inwestycję w rozwój swojej firmy.

Mając wszystko powyższe na uwadze, Sąd na mocy przepisu art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienił więc zaskarżoną decyzję w sposób, że stwierdził, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia M. M. (2) podlegającej jako pracownik ubezpieczeniom emerytalno – rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu i zdrowotnemu u płatnika składek J. M. (1) (...)w Ż. od miesiąca grudnia 2015 r. wynosi 3.600 zł.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804.).

SSO Anna Walczak - Sarnowska